

Arrest

nr. 163 503 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2015, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, een inreisverbod uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan mevrouw:

naam: B. (...)

voornaam: R. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Lag

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10.11.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene werd in toepassing van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 tijdens uitgebreid gesprekken met een medewerker van de DVZ verder geïnformeerd over de mogelijkheden die er zijn inzake vrijwillige terugkeer. Betrokkene gaf tijdens gesprekken echter niet vrijwillige te zullen terugkeren.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste haar betekend werd op 03.07.2015 (bijlage 13 van 24.06.2015).

De asielaanvraag, die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd, werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het recht op onderwijs is echter niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes kinderen hebben de mogelijkheid school te lopen in het land van herkomst. Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Wat betreft de pedagogische ondersteuning/ buitengewone scholing die haar minderjarige zoon M. (...) wegens zijn mentale handicap nodig zou hebben, werd vast gesteld dat haar zoon zijn eerste 13 levensjaren in het land van herkomst doorbracht en dat hij pas op dertienjarige leeftijd naar België kwam. Betrokkene toont dan ook niet aan dat een dergelijke scholing voor haar zoon M. (...) niet verder kan gevolgd worden in hun land van herkomst. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkenes zoon.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkenes heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij het volgende aan: "Schending motiveringsverplichting – schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel + schending hoorrecht – art. 41 Handvest Grondrechten EU – schending art. 74/11 Vw. Schending van art. 7 en art. 24 Handvest Grondrechten EU + art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008 + van de artikelen 3, 16 en 28 van het Verdrag inzake de rechten van het kind aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989."

Het middel luidt als volgt:

“Het is onredelijk dat verweerder een inreisverbod voor 2 jaar – (Bijlage 13 Sexies) laat afleveren. (Stuk 1)

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekster een inreisverbod van twee jaar op te leggen, houden een flagrante schending in van de motiveringsverplichting.

Verweerder is niet wettelijk gebonden om aan verzoekster een inreisverbod van twee jaren op te leggen. Indien verweerder ervoor kiest om aan verzoekster een inreisverbod van twee jaren op te leggen, dan dient een dergelijke verstreckende administratieve beslissing op z'n minst een bijzondere motivering te omvatten, iets wat verweerder in casu ten onrechte geenszins heeft gedaan.

Verweerder is uitermate onzorgvuldig te werk gegaan.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste haar betekend werd op 03.07.2015 (bijlage 13 van 24.06.2015).”

Tijdens haar verblijf in België en tijdens de duur van haar asielprocedure verbleef verzoekster samen met haar vijf kinderen in het Rode Kruis opvangcentrum voor asielzoekers in de Gemeente Lanaken.

In het opvangcentrum hadden zich alarmerende feiten voorgedaan m.b.t. de kinderen van verzoekster waardoor hun fysieke en psychische integriteit in het gedrang waren gekomen.

De Jeugdrechtbank van Tongeren was genoodzaakt om tussenbeide te komen en had bij wijze van dringende maatregel de kinderen van verzoekster onder toezicht geplaatst.

De Jeugdrechtbank was van oordeel dat de kinderen van verzoekster zich in een ‘problematische opvoedingssituatie’ bevonden en had daarom beslist om de kinderen te plaatsen in verschillende jeugdinstituten. (Stukken 3-35)

Verzoekster had o.a. om deze reden op 20 april 2015 een aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. ingediend bij verweerder.

Bij beslissing dd. 24 juni 2015 had verweerder de aanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaard o.a. om reden dat verzoekster geen ‘bewijzen’ had voorgelegd van de gedwongen onder toezicht stelling van haar kinderen door de Jeugdrechtbank van Tongeren.

Op 3 juli 2015 nam de raadsman van verzoekster contact op met de diensten van verweerder en bracht verweerder op de hoogte van de vonnissen van de Jeugdrechtbank houdende een gedwongen plaatsing in jeugdinstituten van de kinderen van verzoekster. (Stuk 2)

Verzoekster diende vervolgens op 15 juli 2015 een tweede keer een aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. in.

Bij haar aanvraag dd. 15 juli 2015 had verzoekster deze keer wél alle vonnissen van de Jeugdrechtbank bijgevoegd.

Hieruit was duidelijk komen vast te staan dat haar kinderen wel degelijk onder toezicht stonden van de Jeugdrechtbank.

Uit de vonnissen bleek o.a. dat verzoeksters zoon M. (...) geplaatst was in een jeugdinstituut in de gemeente Lommel ; verzoekster dochter F. (...) was geplaatst in een jeugdinstituut in de gemeente Hoeselt en verzoeksters zoon E. (...) was geplaatst in een jeugdinstituut in de gemeente Veldwezelt.

Verzoekster was om evidente redenen verplicht om rekening te houden met de beslissingen van de Jeugdrechtbank en temeer aangezien er nog sociale onderzoeken (onder leiding van de sociale diensten verbonden bij het Jeugdparket van Tongeren) lopende waren.

Verzoekster en haar kinderen stonden onder toezicht van de Jeugdrechtbank van Tongeren.

In zijn schrijven dd. 3 juli 2015 had verzoeksters raadsman dit meegedeeld aan verweerder en gevraagd om rekening te willen houden met deze uitzonderlijke situatie waarin verzoekster zich bevond. (Stuk 2)

Verzoekster had niet de vrije keuze om de bestaande vonnissen van de Jeugdrechtbank naast zich neer te leggen teneinde gevolg te geven aan een eerder Bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd door verweerder en betekend aan verzoekster op 3 juli 2015.

** In de motivering van het Inreisverbod dd. 10 november 2015 heeft verweerder totaal geen rekening gehouden met de hele problematiek van de problematische opvoedingssituatie waarin verzoeksters kinderen zich bevonden in 2015 en met de vonnissen van de Jeugdrechtbank van Tongeren die de kinderen onder toezicht had geplaatst, wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.*

Verweerder was nochtans door de raadsman van verzoekster op de hoogte gebracht van het bestaan van de vonnissen van de Jeugdrechtbank van Tongeren op 3 juli 2015. (Stuk 2)

Ook in verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. dd. 15 juli 2015 had zij verwezen naar de vonnissen van de Jeugdrechtbank en aan verweerder uitgelegd dat zij geen andere keuze had dan de vonnissen te respecteren, reden waarom verzoekster geen eerder gevolg had kunnen geven aan het eerder Bevel om het grondgebied te verlaten , haar betekend op 3 juli 2015.

Trouwens, niet alleen was verzoekster verplicht om de gerechtelijke beslissingen van de Jeugdrechtbank van Tongeren te respecteren ; ook verweerder zélf , als administratieve overheid, is gehouden om gerechtelijke beslissingen te respecteren.

Het is dan ook duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Inreisverbod dd. 10 november 2015 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekster geen gevolg had gegeven aan een eerder bevel, haar betekend op 3 juli 2015 en het feit dat verzoeksters kinderen naar school zouden gaan etc., zonder uitdrukkelijk te verwijzen naar het feit dat er in de loop van het jaar 2015 verschillende vonnissen van de Jeugdrechtbank waren uitgesproken die de kinderen van verzoekster onder toezicht hadden geplaatst (en dit terwijl verweerder wel degelijk op de hoogte was van het bestaan van de vonnissen van de Jeugdrechtbank); kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder uitgevaardigd Inreisverbod dd. 10 november 2015.

Als verzoekster vrijwillig gevolg had gegeven aan het eerder Bevel dd. 3 juli 2015, dan had zij haar kinderen moeten achterlaten in België; dit is toch ondenkbaar.

Trouwens, verzoekster werd –op verzoek van verweerder– nooit gehoord door de lokale politie diensten noch door de gemeente waar zij verblijft.

Er werden aan verzoekster geen enkele vragen gesteld over haar verblijfssituatie in België, noch over haar gezinstoestand.

Verweerder houdt in de motivering van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening met de reële gezinssituatie van verzoekster.

Indien verzoekster dienaangaande zou zijn gehoord geweest door de lokale Politie, had zij meer details kunnen aanvoeren over haar verblijf in België, over haar gezinssituatie, over het feit dat haar minderjarige kinderen onder toezicht van de Jeugdrechtbank van Tongeren staan en dat zij geplaatst zijn in verschillende jeugdinstellingen.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoekster de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen inzake haar bijzondere verblijfstoestand in België met haar gezin en met het gegeven dat haar minderjarige kinderen geplaatst waren, dan had verweerder hiermee krachtens de artikelen 74/13 Vw. en 74/11 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, diende verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Zowel in het kader van een rechtstreeks schrijven van verzoeksters advocaat dd. 3 juli 2015 aan de diensten van verweerder alsook in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. (ingediend door verzoekster op 15 juli 2015), was overduidelijk gebleken dat verzoekster in een overmachtssituatie verkeerde en dat zij helemaal geen vrije keuze had om gevolg te geven aan een eerder Bevel.

Zij zou anders gescheiden worden van haar kinderen, die geplaatst waren door de Jeugdrechtbank en met wie zij wel degelijk een gezin vormde.

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder reeds geruime tijd voor het nemen van de bestreden beslissing dd. 10 november 2015 op de hoogte was (of minstens had moeten zijn) van verzoeksters speciale verblijfssituatie in België en van haar gezinssituatie.

Het niet horen van verzoekster leidt er in casu daadwerkelijk toe dat aan verzoekster de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.

Artikel 24 Handvest Grondrechten EU bepaalt het volgende :

“2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Verzoekster was niet bij machte om vrijwillig gevolg te geven aan het eerder Bevel dd. 3 juli 2015 aangezien de kinderen van verzoekster dan de facto in een toestand zouden belanden waarbij hun ‘recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen met hun ouders te kunnen onderhouden’, werd gehypothekeerd.

Verzoekster verwijst voorts naar de bepalingen van het Verdrag inzake de rechten van het Kind dd. 20/11/1989 :

Artikel 3 van het Verdrag voorziet dat: "Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Artikel 16 van het Verdrag bepaalt dat: "1. Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar prive-leven, in zijn of haar gezinsleven, zijn of haar woning of zijn of haar correspondentie, noch aan enige onrechtmatige aantasting van zijn of haar eer en goede naam.

2. Het kind heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting."

Artikel 28 van het Verdrag voorziet het recht op onderwijs van het kind.

In combinatie met de hierboven geciteerde bepalingen van artikel 41 Handvest Grondrechten EU ; artikel 74/13 Vw. en rekeninghoudend met de hierboven geciteerde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, had verweerder aan verzoekster op voorhand minstens de gelegenheid moeten gegeven hebben om gehoord te kunnen worden, hetgeen ten onrechte niet is gebeurd.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 10 november 2015 (Inreisverbod – Bijlage 13 Sexies), te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het enig middel voert verzoekster een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht, van de artikelen 7, 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG en van de artikelen 3, 16, 28 van de Kinderrechtenverdrag.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing een bijzondere motivering dient te omvatten. Zij zet uiteen dat de jeugdrechtbank had geoordeeld dat haar minderjarige kinderen zich in een problematische opvoedingssituatie bevonden waardoor zij in een jeugdinstelling werden geplaatst. Zij geeft aan dat zij en haar minderjarige kinderen onder toezicht stonden van de jeugdrechtbank. Zij kon derhalve geen gevolg geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij zou geen rekening hebben gehouden met die problematische opvoedingssituatie aangezien er in het inreisverbod niet naar verwezen wordt. Zij zou niet gehoord zijn geweest, waardoor haar hoorrecht geschonden is. Indien zij gehoord was geweest had zij toelichting kunnen verschaffen omtrent informatie waarmee verwerende partij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te houden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat voor zover verzoeksters enig middel eveneens gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dit niet de thans bestreden beslissing uitmaakt. De grieven uiteengezet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd in huidige procedure, daar de thans bestreden beslissing het inreisverbod voor de duur van 2 jaar betreft. Verzoekster kan zodoende niet ernstig verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, noch naar artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG aangezien die bepalingen van toepassing zijn op beslissingen tot verwijdering.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Er wordt immers vastgesteld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan de laatste op 3 juli 2015 ter kennis werd gebracht. Meer nog, verzoekster verklaarde initieel tijdens de gesprekken met een medewerker van de Dienst vreemdelingenzaken, niet vrijwillig te zullen terugkeren naar zijn land van herkomst. Verder wordt gemotiveerd omtrent artikel 3 en 8 EVRM en het recht op onderwijs van haar minderjarige kinderen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt die

motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Een lezing van considerans 14 van de terugkeerrichtlijn leert dat het feit dat er meerdere bevelen werden gegeven bepalend is voor de duur van het inreisverbod. In de bestreden beslissing werd er in die zin ook verwezen naar het bevel waaraan verzoeker geen gevolg heeft gegeven.

Considerans 14 luidt als volgt : "(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was."

Deze considerans is derhalve een sterke aanwijzing over wat de aard is van de specifieke elementen die door de lidstaten in rekening moeten worden gebracht.

De vaststelling dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevel om het grondgebied te verlaten, wordt door haar niet betwist, noch weerlegd. Het betoog waarin wordt gesteld dat geen bijzondere motivatie ontwikkeld werd omtrent de duur van het inreisverbod, mist dan ook feitelijke grondslag. Er wordt in de bestreden beslissing duidelijk gewezen op het feit dat verzoeksters houding aan de grondslag ligt van het inreisverbod van 2 jaar, waarbij de aandacht wordt gevestigd op het feit dat zij niet heeft voldaan aan haar terugkeerverplichting en zelfs uitdrukkelijke verklaarde dit niet te zullen doen.

Verzoekster geeft een feitelijke uiteenzetting omtrent het feit dat de jeugdrechtbank oordeelde dat haar minderjarige kinderen zich in een problematische opvoedingssituatie bevonden en dienvolgens in een jeugdinstelling werden geplaatst. Zij zou gelet op die situatie geen gevolg hebben kunnen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Terwijl verzoekster hiermee geenszins de motieven van de bestreden beslissing op ernstig wijze betwist, doch hiermee slechts erkent niet aan haar terugkeerverplichting te hebben voldaan, zodat de motieven van de bestreden beslissing geheel overeind blijven. Zij kan bovendien geenszins ernstig voorhouden als zou er in haar hoofde sprake zijn geweest van een situatie van overmacht, aangezien zij verschillende malen tijdens het verhoor met verwerende partij (d.d. 18/06/2015 en 02/07/2015) uitdrukkelijk verklaarde nooit te zullen terugkeren naar Kosovo en dat indien haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk zou worden verklaard zij andermaal een asielaanvraag zou indienen.

Het feit dat verzoekster geen gevolg gaf aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, lijkt dus eerder te zijn ingegeven door een halsstarrig onwil. Dit wordt bevestigd door de stukken uit het administratief dossier. In haar e-mail van 6 juli 2015 gericht aan mevrouw Govaerts Hilde stelde de consulente van de sociale dienst jeugdrechtbank Tongeren het volgende: "Omdat de moeder erg wisselende gedachten heeft over haar verder verblijf, en het voor ons heel onduidelijk is wat zij verder wil, is het erg moeilijk een verder traject voor de kinderen uit te werken. Wanneer moeder concrete plannen en adresgegevens kan voorleggen, mogen de kinderen van de jeugdrechter mee met de moeder vetrekken." De consulente bevestigd per e-mail van 6 juli 2015 gericht aan de heer Remi van Hees, medewerker van fedasil dat de jeugdrechter heeft aangegeven dat wanneer verzoekster concrete adresgegevens kan voorleggen van waar zij naartoe gaat (binnen- of buitenland) zij toestemming zullen geven dat de kinderen mee mogen met haar.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de jeugdrechter Bormans H. het akkoord gaf om alle maatregelen betreffende de kinderen B. (...), J. (...), F. (...) en E. (...) op te heffen in geval het gezin gerepatriëerd zou worden naar hun land van herkomst.

Verzoekster kan derhalve geenszins voorhouden als zou de situatie van haar kinderen haar belet hebben gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, noch als zou zij haar kinderen hebben moeten achterlaten in België.

De onwil van verzoekster om gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten wordt nog meer bevestigd door de omstandigheid dat zij is kunnen vertrekken met haar kinderen naar hun land van herkomst eens zij besloten had mee te werken aan haar terugkeer. Indien verzoekster zich van bij het begin had ingezet teneinde haar vertrek naar haar land van herkomst mogelijk te maken, met bijstand van verwerende partij had geen inreisverbod dienen te worden opgelegd.

Dienaangaande dient nog te worden opgemerkt dat inzage in het administratief dossier aantoonde dat verwerende partij op de hoogte is van de problematische opvoedingssituatie van verzoeksters minderjarige kinderen en het toezicht dat op hen werd uitgeoefend door de jeugdrechtbank. In het administratief dossier zitten immers alle stukken die door verzoekster zelf werden overgemaakt in het kader van haar aanvragen, evenals de beschikkingen en vonnissen van de jeugdrechtbank en het e-mail verkeer met de consulenten en met verzoeksters raadsman. Het louter feit dat daaromtrent geen motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing toont derhalve niet aan zou verwerende partij

hebben nagelaten rekening te houden met de situatie waarin verzoeksters kinderen zich bevonden. Uit de stukken dat zich in het administratief dossier bevindt, meer bepaald uit de synthesesnota's blijkt uitdrukkelijk dat verwerende partij hiervan op de hoogte was en hiermee rekening heeft gehouden, zodat verzoeksters betoog niet ernstig is. Zij kan geenszins voorhouden als zou geen rekening zijn gehouden met haar gezinssituatie.

Verzoekster haalt tot slot geen enkele argumentatie aan waarvan zij meent dat zij de verwerende partij op de hoogte had kunnen stellen voordat de beslissing genomen werd, die een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van haar dossier. Zij verwijst immers naar het feit dat haar kinderen geplaatst werden in een jeugdinstituut en onder toezicht van de jeugdrechtsbank stonden, terwijl zoals hierboven uiteengezet verwerende partij hiervan op de hoogte was. Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoekster toont niet aan dat er elementen zijn die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verzoekster kan bovendien niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad haar mening naar voren te brengen.

Zij slaagt er derhalve niet in aan te tonen dat artikel 41 van het Handvest zou zijn geschonden.

Daar waar verzoekster zich tot slot op het Kinderrechtenverdrag beroept, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet genomen werd ten aanzien van haar minderjarige kinderen, zodat zij zich niet dienstig op de door haar ingeroepen bepalingen kan beroepen. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt bovendien duidelijk dat rekening werd gehouden met het belang van de kinderen en met hun recht op onderwijs.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan de bepalingen dient dan ook een directe werking te worden onzegd.

Verzoekster voert derhalve geen enkel concreet element aan dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waartegenover het feit dat zij het grondgebied gedurende twee jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, waardoor zij niet aantoonbaar dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een inreisverbod voor de duur van 2 jaar op te leggen.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)".

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In het bestreden inreisverbod staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Er wordt gespecificeerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste haar betekend werd op 3 juli 2015. Verder wordt gespecificeerd dat de termijn van het inreisverbod twee jaar bedraagt omdat *“De asielaanvraag, die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd, werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.*

Het recht op onderwijs is echter niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes kinderen hebben de mogelijkheid school te lopen in het land van herkomst. Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Wat betreft de pedagogische ondersteuning/ buitengewone scholing die haar minderjarige zoon M. (...) wegens zijn mentale handicap nodig zou hebben, werd vast gesteld dat haar zoon zijn eerste 13 levensjaren in het land van herkomst doorbracht en dat hij pas op dertienjarige leeftijd naar België kwam. Betrokkene toont dan ook niet aan dat een dergelijke scholing voor haar zoon M. (...) niet verder kan gevolgd worden in hun land van herkomst. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkenes zoon.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkenes heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij diende te motiveren omtrent de situatie van de kinderen van verzoekende partij die op bevel van de jeugdrechtbank verblijven in een instelling. Overigens blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was, en uit hetgeen volgt, zal blijken dat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat met de familiale situatie geen rekening werd gehouden. Verder kan er eveneens op worden gewezen dat de verzoekende partij ontkent noch weerlegt dat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Lezing van het bestreden inreisverbod toont aan dat de verwerende partij de opgelegde termijn van twee jaar van een duidelijke motivering voorziet waaruit blijkt dat een onderzoek werd gevoerd naar de specifieke omstandigheden die haar geval kenmerken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij, gezien de opvang van haar kinderen in verschillende instellingen, niet in de mogelijkheid was gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, is dit betoog onjuist. Immers, blijkens het administratief dossier gaf de jeugdrechter op 13 oktober 2015 aan de verwerende partij per brief aan dat hij het akkoord gaf om alle maatregelen met betrekking tot alle kinderen van de verzoekende partij op te heffen in het geval het gezin gerepatrieerd zal worden naar het land van herkomst. De verzoekende partij kan zich dus niet beroepen op de opvangsituatie inzake haar kinderen als reden waarom zij geen gevolg gaf of kon geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, motief van de bestreden beslissing. Zij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met de vonnissen van de jeugdrechtbank. Evenmin kan zij voorhouden dat zij haar kinderen moest achterlaten als zij vrijwillig gevolg had gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Overigens blijkt nergens uit het administratief dossier dat het de intentie was van de verwerende partij om de verzoekende partij het land te laten verlaten zonder haar kinderen. Zo blijkt uit de synthesenota opgesteld op 22 juni 2015 door de verwerende partij dat rekening werd gehouden met de kinderen van de verzoekende partij. Op de vraag naar het hoger belang van het kind wordt geantwoord *“les enfants suivent leur mère”*. Aldus gaat de verzoekende partij met haar betoog uit van een verkeerde veronderstelling.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat *“Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt”*, waaruit duidelijk blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van het feit dat de bestreden beslissing geen inbreuk vormt op de eenheid van gezin.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van de hoorplicht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), merkt de Raad op dat dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de verwerende partij hadden kunnen beïnvloeden en haar in casu zou kunnen doen afzien van het opleggen van een inreisverbod (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). In casu beperkt de verzoekende partij zich tot het betoog dat zij, indien zij zou zijn gehoord, *“meer details (had) kunnen aanvoeren over haar verblijf in België, over haar gezinssituatie, over het feit dat haar minderjarige kinderen onder toezicht van de Jeugdrechtsbank van Tongeren staan en dat zij geplaatst zijn in verschillende jeugdinstituten”*, doch zonder aan te geven welke details zij dan wel zou hebben meegedeeld, terwijl anderzijds dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij blijkens het administratief dossier voorafgaand aan de bestreden beslissing op de hoogte was van de gezinssituatie en meer specifiek de opvangsituatie van de kinderen van de verzoekende partij, zodat zij hiermee niets nieuws vertelt. Zij brengt geen element aan waarvan kan worden aangenomen dat het de beslissing van de verwerende partij had kunnen beïnvloeden.

Een schending van de hoorplicht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er blijkt verder niet dat de verzoekende partij zich in het kader van huidig beroep dienstig kan beroepen op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG. Deze wetsbepaling heeft immers betrekking op verwijderingsbeslissingen, daar waar thans een inreisverbod voorligt. Dergelijke beslissingen zijn duidelijk van elkaar te onderscheiden. Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering zo als *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*, terwijl overeenkomstig artikel 1, 8° van deze wet een inreisverbod wordt gedefinieerd als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. Overigens geeft de verzoekende partij zelf in haar betoog aan dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet dat *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand”* en dus slechts betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, hetgeen in casu niet het geval is. Deze onderdelen van het middel kunnen dan ook niet worden weerhouden.

Daarnaast kan er wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG op worden gewezen dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van genoemde bepaling niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 24 van het Handvest beperkt de verzoekende partij zich tot het citeren van deze bepaling en de herhaling van het onderdeel van haar betoog waarin zij aanvoert dat zij geen gevolg kon geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten omdat zij dan van haar kinderen zou gescheiden worden, gelet op hun opname in de jeugdzorg. Dit zou de rechten gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest hypothekeren. Uit het voorgaande blijkt echter dat het uitgangspunt van dit betoog echter onjuist is, nu de jeugdrechter uitdrukkelijk aangaf dat de kinderen hun moeder mochten vergezellen in geval van een terugkeer naar het land van herkomst, zodat een schending van artikel 24 van het Handvest niet kan blijken.

Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar middel de schending inroept van artikel 7 van het Handvest, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke

en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepaling niet wordt toegelicht, is onontvankelijk.

Voorts verwijst de verzoekende partij naar de artikelen 3, 16 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen te New York op 20 november 1989 blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”*. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen “self executing” zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl.Doc.* Kamer 1990-91, nr. 1568/1, 24 - 25). Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde te ontkennen, kan worden aangenomen dat artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 12 februari 1996, nr. 58.122). Dit artikel, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 24 april 1996, nr. 57.793; RvS 16 mei 2008, nr. 2707 (C)). Ten overvloede kan erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing met betrekking tot het recht op onderwijs uitdrukkelijk wordt gemotiveerd als volgt: *“Het recht op onderwijs is echter niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes kinderen hebben de mogelijkheid school te lopen in het land van herkomst. Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Wat betreft de pedagogische ondersteuning/ buitengewone scholing die haar minderjarige zoon M. (...) wegens zijn mentale handicap nodig zou hebben, werd vast gesteld dat haar zoon zijn eerste 13 levensjaren in het land van herkomst doorbracht en dat hij pas op dertienjarige leeftijd naar België kwam. Betrokkene toont dan ook niet aan dat een dergelijke scholing voor haar zoon M. (...) niet verder kan gevolgd worden in hun land van herkomst. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkenes zoon.”* De verzoekende partij beperkt zich tot de vermelding van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag en laat voor het overige na te verduidelijken waarom het recht op onderwijs door de bestreden beslissing wordt geschonden. De motieven van de bestreden beslissing hieromtrent worden ontkend noch weerlegd.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt verder dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, evenmin op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). In deze zin kan de verzoekende partij de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag evenmin dienstig invoeren.

Daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 16 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich ook hieromtrent beperkt tot een loutere vermelding van deze bepaling zonder te concretiseren waarom zij meent dat een schending ervan voorligt. Een schending van deze bepaling wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van twee jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN